

ДИЛЯН БЕНЕВ
ВСИЧКО СЕ ВРЪЩА

chitanka.info

Към два часа следобед, нагорещен от слънцето, тръгнах по морския пясък до най-близкото плажно барче, за да изпия една бира за разхлаждане. Макар че не бях много по нея, в този ден си я позволих. Дали защото исках да се отпусна, без да мисля за нищо, или от естествена нужда — и до ден-днешен не помня. Пък и защо ли да помня? Толкова други неща помня. Ако и това запомня — току-виж съм изместил компютъра. Така че с присъщото си самочувствие на човек, роден край морето, обърнах набързо една голяма бутилка. И замайването не закъсня. Сетне в това приспивно състояние, връщайки се обратно по морския пясък, се бе събудил не кой да е — а самата зла съдба, затуй че ме ухапа изневиделица отзад под бута едно черно куче. Много се стреснах! Но това „много“ се изчерпваше не толкова от самата физическа болка, а колкото от парадокса, че бях ухапан от едно нищо и никакво си куче. Аз, който през целия си живот съм се пазил от питбули и добермани — и заради туй винаги съм носил спрей, — именно в този ден най-неочаквано да бъда унижен от този най-малък представител на кучешкия род. Не, аз това не можех да си го простя! Щом бях нападнат и в гръб — както го правят най-дребните хора, за да избият комплекса на своята нищожност!

Разбира се, в този сублимен момент стопанката на кучето веднага ме успокои, че то не е бясно — макар че все повече лаеше около мен, — сякаш, като си е вършило мъжката работа с някоя кучка, аз съм го секнал, за да си изкара яда на мен. Кучешка логика! И може би щях да остана до късно на плажа, ако един младеж не ми каза да отида веднага на лекар. Щото знае ли човек?... Естествено нямаше да се съглася, ако не беше ми се случило за първи път. На туй отгоре Варна бе на петнайсет километра и беше неделя. Така, твърдо решен, тръгнах към дрехите си, когато на разминаване ме заговори една жена, съчувствайки ми за случката, и ми стана приятно.

После бързо се облякох и хванах първия автобус за града. И директно се озовах в спешния кабинет. А той затова беше спешен — за да чакам един час и с биене на инжекция против тетанус да ми кажат, че чак на другия ден мога да отида в противобесен център. Сякаш в неделя не можеш да бъдеш ухапан. Но както и да е... Така и отидох.

Обаче лекарката, като ми видя раната колко е плитка — буквално се изсмя! Щом е трябвало да бъде далеч по-дълбока, за да може вирусът

на бяс със слюнката да влезе в кръвта и да ми бият ваксина. Нещо, което съвсем не знаех, оправдавайки идването си в кабинета.

На следващия ден бях отново на плажа. Там, малко преди да стигна на обичайното си място, отново ме заговори същата жена относно състоянието ми. За което я успокоих. Но това от нейна страна си беше по-скоро повод, за да ме покани да седна до нея. Неволно се съгласих, събличайки се бързо. Двамата бяхме чисто голи. Нали плажът беше такъв. И започнахме да си говорим свойски. Интересното бе, че вече пет години на този плаж често се виждахме, но просто е нямало повод да се запознаем. Както не един път се случва. Пък и тази жена имаше стегнато тяло, беше интелигентна, говореше премерено и с явно самочувствие най-много от това, че живееше на петстотин метра от плажа във вила — целогодишно. И на всичкото отгоре сама. Факт, с който целеше да ме предразположи още повече към нея. Също и с това, че имайки жестокия спомен от мъжа си, с чиято кръвна група е била тъй несъвместима, че да умрат и трите ѝ деца при раждане — да погледне окончателно на мен, не съвсем на човек, с когото може да има брак, а най-вече на човек, можейки да ѝ свърши онази работа... Онази деликатна и не за кого да е работа, караца повечето незадоволени жени как ли не да дерзаят, за да си я заслужат като един вид компенсация, задето съдбата ги е оцетила, непопадащи в полезрението на мъжката похот. Затова се бе спряла на такъв като мен, който я устройваше. А какво по-хубаво от това за една жена, да се почувства, че е жена? Нищо, разбира се!

Така легнали на плажа, започнахме да се къпем все по-често. Слънцето бе тъй силно, че дори и под чадъра не се понасяше. И тъй като мина вече пет часа, решихме да си ходим, като ѝ предложих да прием кафе в едно бистро на излизане от плажа. На което тя кимна одобрително.

Сетне след кафето, тя се трогна от жеста ми и реши да се реваншира с покана да отида у тях на чаша фреш от портокал — толкова нужен за тонизирането ни. Естествено бях съгласен.

А вилата ѝ беше на един кат и добре подредена. Доста голяма за сама жена. Седнахме на двора под сянката. Тишината беше изумителна. След малко погълнах напитката и постепенно започнах да я усещам как чакаше върховния миг да започна своя акт на прелъстяване — когато, питайки я на колко е години, след като знаеше моите, тя направо ме

шокира! Но не толкова от това, че бръчките по лицето ѝ издаваха години далеч повече от тези, за които се представи, гледащ на нея по-скоро на събеседник, вместо на любовница — а колкото от това, че мигът, в който ме излъга, силно ми напомни за мига, в който съм лъгал доста жени, за да ги обладая — гледащи на мен като на компаньон. Наистина буквално се шокирах! КАК ВСИЧКО В ТОЗИ СВЯТ СЕ ВРЪЩА ПО СИЛАТА НА ЕДИН УНИВЕРСАЛЕН ЗАКОН ЗА РАВНОВЕСИЕТО НА НЕЩАТА, КОЙТО ЕДИН ДЕН ЩЕ УДАРИ И ПО САМОТО НЕНАКАЗАНО ЗЛО, ЗА НАЗИДАНИЕ НА ЧОВЕШКАТА УПРАВА.

* * *

Запазих самообладание и под предлог, че бях изтощен от плажа и че имам неотложна работа, не след дълго си тръгнах. А след два дни и обратно за София.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.